

[Kalmæs]

beslutningsforslaget. Der står, at man skal fastsætte grænser for emission af svovlmængden efter et princip om, at det skal gælde for alle nye kollektive anlæg, sådan at man ikke bygger høje skorstene, men i stedet for renser, men der står ikke noget om nogen grænser dér. Det vil sige, at det, det drejer sig om – for så vidt også med det andet, hvor man går ind i en forhandling med de ældre anlæg om, hvornår der skal ske noget – er blot, at man skal nedsætte emissionen af svovldioxid ved at fastsætte nogle grænser.

Jeg kan ikke forestille mig, at det forsøringsudvalg kan komme til en konklusion, som siger, at vi ikke skal nedsætte udsendelsen af svovldioxid. Bl.a. har vi jo ved miljøkonferencen i Stockholm i 1982 tiltrådt, at vi skulle rense rogen for svovl med de bedst mulige midler, og vi må ikke bruge de høje skorstene mere, så vi har faktisk dér tiltrådt, at der skulle gøres noget. Derfor synes jeg, man med sindsro kan vedtage det beslutningsforslag nu her i denne samling. Detaljerne, som kan indgå i lovforslaget, kan være afhængige af, hvad man kommer frem til i forsøringsudvalget. Det kan da være, vi skal se lidt på nogle tidsrammer og flytte dem noget, det skal jeg ikke udelukke, og det skal ikke være det, som bliver afgørende.

En anden grund til, at jeg synes, det er vigtigt at handle nu, er, at det er jo sådan, at der faktisk er andre lande, der har handlet. Der er i Tyskland indført afsvovling på en række af de kraftværker – jeg tror, det er 7 i øjeblikket. Man er altså gået i gang dér, og man er i gang med at indføre afsvovling på en række andre kraftværker, således at en tredjedel af kraftværkerne i Tyskland vil være forsynet med afsvovlingsanlæg, den dag man er færdig med de projekter, som man er gået i gang med. Ja men skal vi være de sidste, trods det vi har et firma, der på verdensplan er et af de bedste? Skal vi være et af de sidste lande, der går i gang med det? I Sverige er man også gået i gang med at indføre det, og man arbejder med at gennemføre beslutninger. Man er i gang i Södertälje. I Holland har man indført grænser, og i Østrig er man i fuld gang med det.

Man taler om, at det er internationale problemer, vi har med at gøre. Det taler for, at vi bør være med og ikke vente, til alle de andre har truffet deres beslutning. Det er egentlig det, miljøministeren lægger op til.

Jeg synes, det ville være en god ting, hvis vi kunne vedtage disse principper her i denne folketingssamling, således at man ved, at vi i Danmark har en fast beslutning om, at der skal gøres noget ved denne svovludsendelse fra vores fjernvarmeværker og kraftværker, og at det blot er et spørgsmål om meget kort tid. Der er flertal for det i folketinget, det er vigtigt at få manifesteret det. Det kunne være godt at have det, inden man skal til det første møde under ECE-konventionen, som skal holdes i juni her i år. Jeg var godt klar over, at den trådte i kraft i dag, og jeg synes, det var meget fint, at det kunne passe sådan, at vi kunne få forslaget her til behandling netop i dag, men det er jo lidt af en tilfældighed.

Jeg vil gerne sige til hr. Waldorff, som var inde på, om det nu var nødvendigt at fastsætte grænseværdier, at det er i hvert fald, så vidt jeg har forstået det, den metode, man faktisk bruger rundt omkring, og jeg mener, det må være den rigtige måde. Det er jo sådan, at der er vidt forskelligt indhold af svovl i det kul, som vi bruger, og i den olie, som vi bruger. Derfor må det være rimeligt, at man fastsætter nogle grænser for, hvor meget der må komme ud, således at man kan rense lidt mindre, hvis man bruger brændsel med lavt svovlindhold, men til gengæld, hvis man bruger brændsel med højt svovlindhold, må gøre rensningen bedre. Det mener jeg gøres bedst ved at fastsætte grænseværdier. Jeg synes, det er en rimelig måde at gøre det på.

Miljøministeren var også inde på den økonomiske belastning. Der er ingen tvivl om, at det koster noget, men det koster så sandelig også noget det, der sker i dag, hvor vi ved, at der sker meget store korrosionsskader, skader på bygninger, skader på kunstværker, skader på mennesker, skader på biler. Det er faktisk i meget høj grad ting, som sker i byerne, og i byerne er det først og fremmest vores egen svovldioxidudsendelse, der er afgørende. Ifølge en OECD-rapport regner man med – der er stor usikkerhed på disse beregninger – at der faktisk kan være balance på det regnskab, således at besparelserne svarer til det, som det koster at få indført.

Jeg nåede ikke at svare på alt det, der blev sagt, men det kan jeg komme tilbage til.

(Kort bemærkning).